

[Christmas Møller.]

Kongeaagrænsen flyttet; det kunde være et Spørgsmaal, hvor langt Kongeaagrænsen skulde flyttes mod Syd, til Skelbækken, om Flensborg skulde med, til Dannevirke eller til Ejderen, men der var ikke hos nogen Tvivl om, at Grænsen skulde flyttes, og at der var et stort dansk Mindretal, som havde Krav paa paa Selvbestemmelsesrettens Grund at vende tilbage til Danmark. Derfor vil man ogsaa se, at Spørgsmaalet om, hvorvidt der skulde en Folkeafstemning til i Danmark for at sige ja til Grænseflytningen, ikke opstaar i 1918—20. Der var simpelt hen ingen Grund dertil, alle var enige om, at Grænsen skulde flyttes.

I 1945 eller, om man vil, i 1939 laa Spørgsmaalet ganske anderledes. Igennem den 20-aarige Periode fra 1920 til 1939 havde vi set et dansk Mindretal kæmpe for sin Eksistens. Vide Kredse af det danske Folk havde gjort, hvad de kunde for at hjælpe dem, særlig gennem Grænseforeningens udmærkede Arbejde og andet sønderjysk Arbejde, men ingen vil bestride, at der ikke forelaa et Grænseflytningsproblem i 1939 og 1945 paa samme Maade som i 1914 og 1918—20. Der forelaa et Problem om det nationale Mindretals Stilling. For nationale Mindretal er der utvivlsomt sket en væsentlig Ændring i den Politik, de store Magter aabenbart agter at føre. I Versailles-Traktaten indførtes Bestemmelser til Beskyttelse af de nationale Mindretal, og man byggede paa, at nationale Mindretal skulde behandles ordentligt af den Stat, i hvilken de befandt sig. Hvorledes nationale Mindretals Stilling i Fremtiden vil blive, er ikke nemt at svare paa. Man kan vel sige, at de store Magters Politik i Dag snarere gaar ud paa ikke at ville have nationale Mindretal inden for de enkelte Lande eller give dem en Særstilling. Dette har naturligvis Indflydelse paa hele Stillingen. Der var denne Gang Tale om et dansk Mindretal paa 15 000 Personer over for en kvart Million. Det var derfor berettiget og rigtigt baade inden den 5. Maj i Udlandet og i Aabningstalen, som den nuværende Statsminister jo ogsaa bærer Medansvar for, at hævde, at Grænsen laa fast, idet man saa stærkt sammenlignede Situationen nu med Situationen i 1914 og 1918—20. Og det blev ogsaa stærkt og bestemt tilføjet, at de ændrede Forhold betød, at Spørgsmaalet om de to Mindretals Stilling maatte tages op til Overvejelse.

Før Befrielsen blev der fra forskellig Side i Udlandet gjort et ikke ringe Agitationsarbejde for, at Grænsen skulde flyttes,

og man saa baade det ene og det andet Sted den Tankegang opstaa, at ved Fredsslutningen, ved Krigens Ophør, skulde man have Grænsen flyttet til Dannevirke eller Ejderen. Jeg maa dog vist have Lov til at gøre den personlige Bemærkning, at jeg mener, jeg havde røgtet min Opgave daarlige, hvis jeg ikke, medens jeg var i Udlandet, havde gjort opmærksom paa, at dette Standpunkt om en saadan Grænseflytning var det overvældende Flertal af det danske Folk imod. Jeg har sikkert ogsaa Lov til at fremhæve, at Trontalens Ord om, at Spørgsmaalet om det danske Mindretal Syd for Grænsen maa underkastes Overvejelse, blev ført ud i Livet paa den Maade af Ministeriet Buhl og af mig som Udenrigsminister, at der i det paagældende Halvaar er blevet gjort, hvad det overhovedet var muligt at gøre for at hjælpe Mindretallet til en saa god Stilling som muligt.

Jeg afventer nærmere Redegørelse fra den højtærede Statsminister og den højtærede Udenrigsminister enten her i Salen eller i Det udenrigspolitiske Nævn om, hvad der er udført siden Ministerskiftet den 7. November, og hvad der i dette Arbejde bygger paa det tidligere Ministeriums Indsats, og hvor Ændringer i Politikken er sket. Jeg har i øvrigt Lov til at sige, at jeg meget nøje har givet baade Ministeriet og Det udenrigspolitiske Nævn Meddelelse om, hvad der er søgt iværksat fra Ministeriet Buhls Side.

Jeg gentager, hvad jeg allerede har sagt, at Det konservative Folkeparti vil støtte alle Bestræbelser for at give det danske Mindretal en saa god Stilling som mulig. Jeg hører personlig til dem, der maaske er skeptisk med Hensyn til den Sindelagsændring, som man siger finder Sted eller vil kunne finde Sted hos Befolkningen i Sydslesvig. Dette betyder ikke, at mit Parti eller jeg ikke vil hjælpe alt det, vi kan, og jeg tør ogsaa hævde, at ikke eet Ønske fremsat om Støtte ikke er søgt opfyldt eller har faaet vor Tilslutning.

Jeg er ikke enig med Statsministeren i, at det ikke var rigtigt af Danmark at fremhæve, at Grænsen, saa vidt vi da kunde se det, ligger fast. Jeg er nemlig helt uenig med Statsministeren i, at Kappelstriden, som han taler om, vil blive svækket derved. Jeg maa have Lov til at fremhæve, at det af Hensyn til det danske Folks og den danske Stats sikre Fremtid maa være saaledes, at der aldeles ikke er nogen Tvivl om, at det ikke er af konjunkturbestemte Grunde, Befolkningen i Sydslesvig bekender